

RECEPTES PEL COR

Una atrotinada capsa de sabates era tot el que la tieta Remei m'havia fet arribar en deixar aquest mon. Gairebé no la recordava, era només boira d'una història familiar, una imatge borrosa de la infantesa que es confonia entre la realitat i els somnis.

L'olor del passat i d'un dolç perfum a canyella es van escampar en obrir la capsa. Dins només unes fotografies groguenques, una aliança i un llibre, reivindicaven el seu llegat.

En sabia ben poca cosa d'aquella dona, però el seu relat es començava a dibuixar. Instants foscos d'un casament precipitat, massa jove, massa ingènua. Temps de rutina, planxar, rentar, callar... però quan es tancava a la seva minúscula cuina els ulls revifaven i viatjava entre mars d'aromes i espècies sensuals que només ella olorava. Després, en servir el menjar, el peix estava fred o la sopa sempre massa calenta... retrets quotidians sense violència, la ferida a l'ànima s'anava fent més i més gran.

Deien que la Remei va deixar de parlar poc després de casar-se. Un nus a la gola s'empassava les paraules, però de nit s'escapaven pels dits omplint fulls i fulls de receptes culinàries. I en silenci, una nit que feia anys, no importa quants, va escampar la canyella per la cuina abans de marxar, amb la capsa de sabates plena de fulls i l'aliança a la butxaca. Cap rastre d'ella les imatges grogues, un home sense rostre ni fragància, el tiet ensopit es va convertir en un fantasma que mai més espantaria passions.

Al fons de la caixa descansava orgullós un llibre de receptes, el primer de molts escrit a les nits per la Remei. Amb els cabells ja blancs i uns ulls molt, molt brillants, em mirava des de la portada regalant-me per sempre les seves receptes amb un deliciós somriure.